

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **M. B.**, st. přísl. Ukrajina, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Komise pro rozhodování ve věcech cizinců, Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie Praha ze dne 26.11.2010, č.j. CPR-8090/ČJ-2010-9CPR-C241,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie Praha, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorátu cizinecké policie Plzeň (dále také „správní orgán I. stupně“) ze dne 8.4.2010 č.j. CPPL-1356-1/ČJ-2010-034064-PP1 o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání podle ust. § 44a odst. 3 v návaznosti na ust. § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. k) věty druhé zákona č. 326/1999 Sb.

V odůvodnění pak odvolací orgán mimo jiné uvedl, že žalobci byl povolen dlouhodobý pobyt na území České republiky za účelem podnikání s dobou platnosti 4.2.2010. Dne 18.1.2010 podal prostřednictvím zmocněného zástupce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání na území České republiky. Dne 10.2.2010 bylo Okresní správou sociálního zabezpečení Plzeň-město zasláno sdělení, ze kterého vyplývá, že žalobce během povoleného dlouhodobého pobytu za účelem podnikání

v době od 1.2.2008 do 30.9.2009 přerušil činnost na Okresní správě sociálního zabezpečení Plzeň-město jako osoba samostatně výdělečně činná. Pokud by pak v té době žalobce podnikal, došlo by k porušení zákona č. 155/1995 Sb. Na základě zjištěných skutečností rozhodl správní orgán I. stupně dne 8.4.2010 pod č.j. CPPL-1356-1/ČJ-2010-034064-PP1 o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání na území České republiky. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání a odvolací orgán na základě předloženého spisového materiálu dospěl k závěru, že podmínky pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byly splněny. Odvolací orgán konstatoval, že žalobci bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání a bylo jeho povinností plnit povolený účel pobytu. Uvedenou povinnost však žalobce nesplnil a pobýval na území České republiky i přesto, že přestal splňovat podmínku pro udělení víza, což je pro správní orgán závažná překážka. Jestliže cizinec uvedl při odhlášení na okresní správě sociálního zabezpečení, že přerušil činnost, či ukončil činnost, je tato skutečnost dostatečným důvodem pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, protože nepodniká, a tím podle odvolacího orgánu neplní účel pobytu. Odvolací orgán se pak neztotožnil s názorem žalobce, že cizinec prokazuje účel pobytu jen platným výpisem ze živnostenského rejstříku. Pokud cizinec na území České republiky nepodniká i přesto, že má platné živnostenské oprávnění, pak je odvolací orgán názoru, že neplní účel pobytu vydaného povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.

Odvolací orgán dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně nepochybil, neboť vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a tento stav správně posoudil i po stránce právní.

Žalobce v žalobě namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou dovozoval z argumentace odvolacího orgánu v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Odmítl subsumování „Důvodů neudělení víz“ pod „podmínky pro udělení víza“ tak, jak tyto termíny spojuje odvolací orgán. Podle žalobce odvolací orgán dospěl ke zcela zmatečnému závěru, kdy spojuje důvody rozhodnutí o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobce rovněž zcela odmítl právní posouzení „neplnění účelu pobytu“ jako „jiné závažné překážky“.

Žalobce odkázal na rozhodnutí nadřízeného správního orgánu ze dne 15.2.2010, č.j. CPR-15429/ČJ-2009-9CPR-C241, ze kterého vyplývá, že pokud cizinec plní účel pobytu v okamžiku rozhodování v prvním stupni nebo v odvolacím řízení nelze aplikovat ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Podle žalobce pak již toto samotné rozhodnutí zcela evidentně zakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí pro jeho rozpor s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb.

Žalobce také namítal, že je zřejmé, že disponuje platným živnostenským oprávněním a disponovat jím bude. Z toho pak žalobce dovozuje závěr, že plní účel pobytu, jiný výklad by podle žalobce znamenal omezení práva podnikání cizince na území České republiky v rozsahu a způsobem, který si sám vybere.

Podle žalobce rovněž nelze konstatovat, že žalobce na území České republiky nepodnikal a to ve smyslu § 2 zákona č. 513/1991 Sb.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na žalobou napadené rozhodnutí. Navrhl toto rozhodnutí potvrdit.

Ve správním spise se nacházejí pro danou věc tyto podstatné dokumenty: Žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 11.1.2010 vč. výpisu z živnostenského rejstříku ze dne 15.12.2009, výpisu z obchodního rejstříku ze dne 18.12.2009, dokladu o zajištění ubytování ze dne 16.11.2009, potvrzení o stavu splatných nedoplatků na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti

ze dne 14.12.2009, potvrzení Finančního úřadu v Plzni ze dne 17.12.2009, pojistné smlouvy o zdravotním pojištění cizinců pro případ nutné a neodkladné péče ze dne 11.1.2010, výpisu z evidence rejstříku trestů ze dne 21.1.2010; sdělení Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň-město ze dne 8.2.2010 č.j. 44006/130-9001-8.2.2010-21/326; rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorátu cizinecké policie Plzeň ze dne 8.4.2010 č.j. CPPL-1356-1/ČJ-2010-034064-PP1; odvolání žalobce ze dne 13.5.2010; žalobou napadené rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 26.11.2010 č.j. CPR-8090/ČJ-2010-9CPR-C241.

Při jednání konaném u Městského soudu v Praze dne 13.11.2014 setrvali účastníci na svých právních názorech a procesních stanoviscích.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud posoudil věc takto:

Žalobce v žalobě namítal nepřezkoumatelnost, kterou dovozuje z argumentace odvolacího orgánu, neboť žalobci není zřejmé, jakým způsobem na sebe navazují a souvisí ustanovení zákona č. 326/1999 Sb. uvedená v obou rozhodnutích /§ 37 odst. 2 písm. b), § 56/.

V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno, že podle § 2 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb. se podnikáním rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku. Z ust. § 35 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. vyplývá, že cizinec je po dobu povoleného pobytu na území povinen plnit účel pobytu po celou dobu, jestliže přestane plnit účel, pro který mu byl povolen dlouhodobý pobyt, policie podle tohoto ustanovení pobyt zruší. Podle odst. 3 téhož ustanovení dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud policie shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37). Podle § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. policie pobyt neprodlouží, pokud byla zjištěna jiná překážka pobytu cizince na území. V odůvodnění obou rozhodnutí je uvedeno, že u žalobce byla dle § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. zjištěna jiná závažná překážka pobytu na území a touto překážkou byla skutečnost, že žalobce přestal splňovat dle § 44a zákona č. 326/1999 Sb. účel, pro který mu byl pobyt povolen. Proto byl správní orgán I. stupně povinen postupovat dle § 37 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. a pobyt neprodloužit. Současně se správní orgán zabýval i dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. V rámci tohoto zkoumání bylo ze žádosti žalobce zjištěno, že je ženatý a jeho manželka i s dětmi žijí na Ukrajině. Jiné skutečnosti o tom, že vydání rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu by bylo nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života, nebyly zjištěny.

Soud je nucen konstatovat, že neshledal žalobcem tvrzenou nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů. V odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů je vyložena přezkoumatelným způsobem návaznost zákonných ustanovení, o která opírají své rozhodnutí, i skutková zjištění, na základě kterých zákonná ustanovení na případ žalobce aplikovaly. Podle ust. 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. policie zruší platnost víza k pobytu nad

90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Důvody neudělení víza řeší ust. § 56, kde v odst. 1 písm. k) stanovuje povinnost policie vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, cizinci neudělit, jestliže je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Taková překážka byla zjištěna správním orgánem při rozhodování o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, podané na policii dne 18.1.2010. V průběhu správního řízení o žádosti bylo zjištěno a to ze sdělení Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň-město, že žalobce je v evidenci Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň-město jako osoba samostatně výdělečně činná od 1.10.2009, minulé registrace od 20.1.2008 do 31.1.2008. Svou podnikatelskou činnost žalobce přerušil a v období od 2.3.2005 do 19.1.2008 a od 1.2.2008 do 30.9.2009 nebyl účasten důchodového pojištění. Z předloženého oznámení osoby samostatně výdělečně činné ze dne 2.4.2008 je zřejmé, že žalobce výkon samostatné výdělečné činnosti skončil dne 31.1.2008. Z informačních systémů provozovaných policií při výkonu své působnosti bylo zjištěno, že cizinec má vystavené vízum za účelem podnikání s platností od 2.3.2005 do 4.2.2010. Žalobci byla dána možnost vyjádřit se ke shromážděným podkladům pro rozhodnutí, navrhnout důkazy a činit další návrhy, nicméně této možnosti žalobce nevyužil. Dle ust. § 44a odst. 5 zákona o pobytu cizinců je cizinec k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání povinen předložit náležitost podle § 46 odst. 7 nebo 8, kterou je předložení živnostenského oprávnění a potvrzení o platbách odvedených u okresní správy sociálního zabezpečení. Jestliže žalobce při odhlášení na okresní správě sociálního zabezpečení uvedl, že ukončil podnikatelskou činnost, vyplývá z toho, že přestal splňovat účel povoleného pobytu, a je tedy správný závěr správních orgánů, že tato skutečnost je dostatečným důvodem pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, protože žalobce prohlásil, že nepodniká a tím neplní účel pobytu. Ze skutečností zjištěných správními orgány nepochybně vyplývá, že přihlašováním a odhlašováním u okresní správy sociálního zabezpečení žalobce obchází předpisy státu, kdy na jedné straně neplní své povinnosti jako osoby samostatně výdělečně činné, jestliže podniká, kterou je být přihlášen k odvodům sociálního zabezpečení a platit odvody sociálního zabezpečení, a jestliže žalobce nepodniká, musel si být vědom skutečnosti, že neplní účel pobytu a tedy se na území nezdržuje legálně.

K návaznosti ust. § 37 odst. 2 písm. b) a ust. § 56 zákona č. 326/1999 Sb. se také již vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19.1.2012 č.j. 9 As 80/2011-69 a to tak, že pozitivní vymezení podmínek pro udělení víza představují ust. § 31 a § 33 zákona č. 326/1999 Sb. Zákon o pobytu cizinců ale zakotvuje vedle tohoto pozitivního výčtu předpokladů pro udělení víza též vymezení negativní, které pouhé formální naplnění předpokladů pro udělení víza koriguje. Zmíněný korektiv představuje mimo jiné ust. § 56 cit. zákona, na základě kterého správní orgány v rámci vedeného řízení ověřují, zda jsou splněny další předpoklady pro udělení víza, tedy zda tu neexistují důvody pro jeho případné neudělení. Naposledy zmíněné ustanovení lze tedy označit za ustanovení, které podmínky pro udělení víza vymezuje negativně. Důvody pro neudělení víza dle ust. § 56 zákona č. 326/1999 Sb. tedy představují (v negativním smyslu) podmínky pro udělení víza ve smyslu ust. § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona.

K výkladu pojmu podnikání podle § 2 zákona č. 513/1991 Sb. se pak vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 – 81, dostupné na www.nssoud.cz, kde uvedl, že „u fyzické osoby podnikající na základě živnostenského oprávnění je z jazykového výkladu ustanovení obch. zák. zřejmé, že podnikatelem se stane tehdy, kdy vedle získání příslušného oprávnění také fakticky vykonává určitou podnikatelskou

činnost (definice živnostenského podnikání viz § 2 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů, která koresponduje s materiálním pojetím podnikání podle ust. § 2 odst. 1 obch. zák.). (...) Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“ Tytéž závěry lze aplikovat i v projednávané věci. Ze správního spisu vyplývá, že žalobci byl povolen pobyt za účelem podnikání od 2.5.2005 do 4.2.2010. Ze sdělení Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň-město ze dne 8.2.2010 vyplývá, že žalobce podnikatelskou činnost přerušil, pokud cizinec opravdu podnikal v době od 2.3.2005 do 19.1.2008 a od 1.2.2008 do 30.9.2009, došlo k porušení zákona, jelikož dle § 9 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., osoby samostatně výdělečně činné, které vykonávají samostatnou výdělečnou činnost, jsou povinně účastny důchodového pojištění. Ke sdělení bylo připojeno oznámení žalobce, že výkon samostatné činnosti skončil dne 31.1.2008, současně bylo taktéž připojeno oznámení žalobce o zahájení (opětovném zahájení) samostatné výdělečné činnosti dne 1.10.2009. Vzhledem k uvedenému je nepochybné, že žalobce nenaplnil účel pobytu, což ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. představuje závažnou překážku pro prodloužení pobytu žalobce na území České republiky. Žalobce tak vědomě přestal fakticky plnit účel, pro který mu byl pobyt na území České republiky povolen. Dobu, po kterou tento účel neplnil, pak nelze označit za dobu krátkodobou, přechodnou, když trvala od 2.3.2005 do 19.1.2008 a od 1.2.2008 do 30.9.2009 (přes 4 roky). Z celkové doby, na kterou mu byl povolen pobyt (od 2.3.2005 do 4.2.2010), tedy převážnou část doby nepodnikal. Z toho vyplývá, že během předchozího pobytu neplnil účel povoleného pobytu, tj. nevykonával podnikatelskou činnost, po převážnou část tohoto období.

Pokud pak jde o pojem „závažná překážka“, v daném případě se jedná o neurčitý pojem, který jsou správní orgány povinny vymezit ve svém rozhodnutí a patřičně právní kvalifikaci jednání žalobce odůvodnit. Soud z obsahu správních rozhodnutí ověřil, že se správní orgány dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabývaly ve vztahu ke skutkovým okolnostem projednávané věci naplněním pojmu závažná překážka pobytu žalobce na území České republiky. V rozhodnutí o neprodloužení dlouhodobého pobytu správní orgány aplikaci tohoto neurčitého pojmu odůvodnily a specifikovaly a to tak, že závažnou překážku spatřují v neplnění účelu pobytu, přičemž jednání žalobce podřadily pod tuto skutkovou podstatu na základě zjištění získaných od okresní správy sociálního zabezpečení. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku ze dne 19.1.2012 č.j. 9 As 80/2011-69 (dostupný na www.nssoud.cz) „...správní rozhodnutí jako individuální správní akt má předně jeho adresátu na podkladě konkrétních individualizovaných okolností případu ozřejmit, na základě jakých úvah dospěl správní orgán k danému výsledku řízení a jaká konkrétní skutková zjištění jej vedla k podřazení jednání účastníka řízení pod danou skutkovou podstatu. Není však již povinností správního orgánu, aby ve svém rozhodnutí v obecné rovině rozebíral naplnění skutkové podstaty daného ustanovení bez souvislosti s vydávaným rozhodnutím, a v rámci správního rozhodnutí se tak zaobíral obecnými dopady tohoto ustanovení do aplikační praxe.“

Ohledně odkazu žalobce na rozhodnutí nadřízeného správního orgánu ze dne 15.2.2010, č.j. CPR-15429/ČJ-2009-9CPR-C241, ze kterého vyplývá, že pokud cizinec plní účel pobytu v okamžiku rozhodování v prvním stupni nebo v odvolacím řízení nelze aplikovat ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., ani tuto námitku neshledal soud důvodnou,

když v dané věci se vůbec o aplikaci uvedeného ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. nejednalo.

Závěrem soud konstatuje, že v dané věci žalobci nic nebránilo v tom, aby správnímu orgánu předložil pozitivní důkaz o svém podnikání, o své podnikatelské činnosti. Pokud pak skutečně tuto činnost vykonával, není zřejmé, proč se u příslušné správy sociálního zabezpečení odhlašoval.

Městský soud v Praze vzhledem ke shora uvedenému nepřisvědčil žádné z uplatněných námitek žalobce a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Z tohoto důvodu soud žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst.1 věta první s.ř.s., podle něhož by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle úspěchu ve věci náleželo žalovanému správnímu orgánu, tomu však žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly, a proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. listopadu 2014

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová